

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 509/2016
14.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.П. из Б., чији је пуномоћник Г.Р., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3888/14 од 30.03.2015. године, у седници одржаној 14.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ, одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3888/14 од 30.03.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3888/14 од 30.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 14012/11 од 12.11.2013. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да му на име накнаде штете због изостале зараде за период јули 2005. године до јуна 2008. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе означено у изреци. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужену да му на име накнаде штете због изостале зараде за период од 15.02.2004. до 30.06.2005. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом, а све ближе означено у изреци. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка од укупно 223.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3888/14 од 30.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка по жалби исплати 22.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка

и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. ЗПП (погрешно се позивајући на члан 404. ЗПП), ради разматрања правног питања од општег интереса.

Решењем Р4 106/15 од 21.01.2016. године, Апелациони суд у Београду је предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3888/14 од 30.03.2015. године.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, ... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), имајући при том у виду да Врховни касациони суд није везан предлогом апелационог суда о оцени изузетне дозвољености ревизије.

Према одредби члана 395. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог Закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или када је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају, правноснажном пресудом одлучено је о исплате разлике у заради као последице распоређивања тужиоца на лакше послове услед повреде на раду, због чега Врховни касациони суд налази да Апелациони суд у Београду није правилно применио наведену одредбу када је предложио одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној. Побијаном одлуком материјално право није примењено на другачији начин, јер правилна примена права зависи у сваком конкретном случају од утврђеног чињеничног стања. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила судске одлуке из којих би произишао закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, због чега не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, применом члана 395. став 1. ЗПП, јер у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је одлучио је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 ... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.07.2008. године, ради накнаде штете. Вредност предмета спора која је означена у тужби је 412.000,00 динара. Поднеском од 28.10.2013. године, тужилац је преиначио тужбу и тражио исплату од укупно 288.947,56 динара.

Правоснажна другостепена одлука која се побија ревизијом донета је 30.03.2015. године. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), ступио је на снагу 31.05.2014. године, односно пре правноснажног окончања поступка у овој правној ствари.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парницу из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

У конкретном случају, иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 439. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде. Имајући у виду наведено и како је побијана вредност предмета спора 200.029,35 динара, што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 1.752,64 евра, то је вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења односно преиначења тужбе, због чега је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**